

[Döhrmann]

som modtagere indtil den dag, hvor man eventuelt finder store værdier i undergrunden. Så kan grønlanderne med loven om hjemmestyre eller råstofloven i hånden med fuld ret påberåbe sig det, kommissionen har nedfældet, at den grønlandske befolkning har grundlæggende rettigheder til forekomsterne i undergrunden. Eller sagt på en anden måde: danskerne er velkomne til at være med, så længe der skal betales, men den dag, der eventuelt kommer et overskud, er det noget, som tilhører os heroppe, vi har jo de grundlæggende rettigheder. En sådan holdning vil sikkert af mange henede blive betegnet som usolidarisk, og jeg skal undlade at komme ind på, hvorledes forholdene ville være, såfremt man henedefra indtog den samme holdning.

Jeg vil gerne spørge ordførerne for venstre og konservative i den forbindelse, om de nu igen vil medvirke til oprettelsen af en fond. Vil de to partier ikke det, så forventer jeg naturligvis, at de tager klart afstand fra bemærkningerne side 9 til lovforslag nr. L 234, hvor der bl. a. står, at der for at sikre Grønland et økonomisk fundament også på lænere sigt skal ske henlæggelse i en fond.

Kommer det tidspunkt, hvor man vælter sig i penge deroppe, hvor den lille gruppe på ca. 40.000 mennesker trods ihærdige anstrengelser ikke kan overkomme at bruge dem alle sammen, så går pengene ikke til den del af rigsfællesskabet, som hidtil har betalt gildet. Nej, de penge, man ikke kan bruge, skal indsættes i en fond. Nu er der måske ikke den bedste udsigt til, at man ligefrem får et overskud i Grønland, men det afslører en hel del om den holdning og moral, både danske og grønlandske kommissionsmedlemmer har.

De lovforslag, ministeren har lagt på bordet, bærer forskellige titler. Det mest korrekte ville nok have været, at de næsten alle sammen bar fællesbetegnelsen: forslag til lov om kæmpeudvidelser af bureaukratiet. I bemærkningerne skulle blot stå, at udgifterne i forbindelse hermed betales af danske skatteydere. For det bliver jo konsekvensen. Vedtager folketinget disse lovforslag, vil vi opleve en eksplosionsagtig udvidelse af bureaukratiet. Det er sikkert også grunden til, at kommissionen med Isi Foighel i spidsen overhovedet ikke har haft lyst til at beskæftige sig med den side af sagen, på trods af at punkt 6

i kommissionens kommissorium lyder således:

»...at stille forslag til ændringer i opbygningen af administrationen i Grønland og i Danmark i forbindelse med indførelse af hjemmestyre og overførslen af opgaver til hjemmestyret.«

Det må altså konstateres, at kommissionen og i særdeleshed kommissionens formand ikke har udført den opgave, ministeren har pålagt ham. Det betragter jeg som meget alvorligt, men det er mere alvorligt, at ministeren fremsætter nogle lovforslag, hvis konsekvenser han ikke kender. Det sidste vil ministeren nok ikke indrømme, og derfor må det være helt naturligt, at jeg i dag stiller en række spørgsmål.

Det første lyder: Er det ikke rigtigt, at ministeriet for Grønland med alle ansatte foreløbig skal fortsætte nogenlunde uændret? Er det ikke også korrekt, at man i Grønland skal opbygge en lignende overflødhedsbutik med ca. 750 ansatte? Er det rigtigt eller forkert, at der kun findes tre akademisk uddannede grønlandere, som i givet fald kan stå til rådighed inden for dette område, og at det derfor bliver nødvendigt, at stillingerne beklædes med udsendte danskere? I den forbindelse beder jeg også ministeren bekræfte, at der i dag er meget kaotiske boligforhold i Godthåb, og at det koster ca. 700.000 kr. at bygge et hus eller en lejlighed deroppe. Hvem der skal betale udgiften, er der ingen tvivl om. Det skal de danske skatteydere. Men hvad i overgangsperioden? Vil man da stuve den oprindelige befolkning sammen i forsamlingshuse og kirker som en slags kollektiver, eller skal de jages ud på indlandsisen? Deporteres måske? Det skete jo, dengang man gennemførte koncentrationspolitikken.

Jeg vil også gerne have ministerens kommentar til den afskyelige forskelsbehandling, som man nu igen legaliserer, nemlig at nogle få i kraft af uddannelse, stærke organisationer, medløbere og sympatisører i både folketing og ministeriet opnår langt bedre pensioner end almindelige mennesker. Når de personer i Grønland, som udfører produktivt arbejde, f. eks. fiskerne, som er på havet i dagevis, eller de, som fra morgen til aften må knokle, ofte på skiftehold på en fiskefabrik, bliver udslidte og gamle, vil de opleve, at de af deres medborgere, som har haft en mere